

ΑΠΟΥΣΙΑ

Μελωδ. Mendelson, B, 47. 6

Δέν σέ βλέπω, κ' ἡ ψυχὴ μου
ξένη, ὀρφανή,
ἐπὶ γῆς νεκρᾶς κ' ἐρήμου,
διὰ σέ πονεῖ.

Ὅπου τὸ γλυκύ σου βλέμμα
τώρα μειδιᾷ,
θὰ σ' ἀκολουθῇ ἡρέμα,
ὥς πιστὴ σκιά.

Ὅταν θὰ σοὶ φέρ' ἡ αὔρα
σταλαγμοὺς βροχῆς,
ἤξευρε πῶς εἶναι μαῦρα
δάκρυα ψυχῆς.

Τῶν ἀνέμων ἂν στενάζῃ
κλαυθμηρὰ φωνή,
ἡ ψυχὴ μου θὰ σέ κράζῃ
καὶ θενὰ θρηνηῇ.

Ἄν ποτὲ δ' ὑπ' ἀναιτίων
συσχεθῇς παλμῶν,
κ' ἰδῇς δάκρυ ἀναβρύον
ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν,

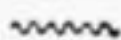

Ἦξευρε πῶς ἡ ψυχὴ μου
σ' ἀποχαιρετᾶ,
κ' ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ πενθίμου
φεύγει καὶ πετᾶ.

ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΣΚΙΑ

Μελ.δ. Mozart: (Die kleine Spinnerin), B, σ. 35

Τῆς εὐτυχίας ἡ σκιά
πολλάκις ἀπατᾶ·
ὥς πλησιάσης, ὠχρεᾶ,
καὶ σβύνει, καὶ πετᾶ.

Τοῦ Κροίσου ὅλ' οἱ θησαυροὶ
δὲν κάμνουν εὐτυχεῖς·
καὶ τὴν γαλήνην ἀφαιρεῖ
ὁ πλοῦτος, τῆς ψυχῆς.

Ἐδόθη εἰς τὴν καλλονὴν
ἐφήμερος ζωὴ·
τῆς φήμης πνίγει τὴν φωνὴν
τοῦ φθόνου ἡ πνοή.

Ἡ τύχῃ ποῦ ἐκεῖ γελᾷ
κ' ἐκεῖ μαυροφορεῖ,
τώρα μᾶς δίδει τὰ καλὰ,
καὶ τώρα τ' ἀφαιρεῖ.

